

Олексій
КОНОНЕНКО

graffiti

графіті

Щоденник
чоловіка
на межі
сторіч

FOLIO

Олексій Кононенко Щоденник чоловіка на межі сторіч

предоставлено правообладателями

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=6448066

Олексій Кононенко «Щоденник чоловіка на межі сторіч». Серія

«Графіті». : Фоліо; Харків; 2010

ISBN 978-966-03-5373-2

Анотація

Олексій Кононенко (м. Київ) – автор більше двох десятків книг та понад ста пісень («Доню, моя донечко» та ін.), лауреат Всеукраїнської премії ім. Івана Огієнка, заслужений діяч мистецтв України.

«Щоденник чоловіка на межі сторіч» – збірка ліричних поезій за період з 1974-го по 2011 рік. До книги увійшли нові вірші, а також деякі, що друкувалися у попередніх збірках: «Пісні мої веселі та сумні» (2002) та «Ненародженому ще» (2005).

Содержание

***	5
***	7
***	8
***	9
Підслухана розмова	10
***	11
***	13
***	14
***	16
***	17
***	18
***	19
***	20
***	21
***	23
***	24
***	25
***	26
***	27
***	28
***	30
***	31
***	32

***	34
***	35
***	36
***	37
***	38
***	39
***	40
***	41
***	42
***	43
***	44
***	46
***	47
***	48
***	50
***	52
***	53
***	54
Конец ознакомительного фрагмента.	55

Олексій Кононенко

Щоденник чоловіка на межі сторіч

Зима в шаленім танці захурделить.
Засліпить очі. Запорошить вуха.
А я, мов ненароджений метелик,
не вилізу із теплого кожуха.

Вона ж сама холодною рукою
залізе крадькома під одежину
без сорому розпустить білі строї...
А я замерзну і... кожух не скину...

Вже мало залишилось від Зими —
під снігом лахи з білосніжних строїв, —
Весна вже зодяглася в оксамит.
Вже скоро я зустрінуся з Весною!

Кохана і коханка водночас.
Цнотлива і розбещена... Дволика!..
Травнева ніч в траві єднає нас,

і все те бачить місяць гостропикий...

Ось Літо, пишнотіла діва Літо.
Свистять у косах сірі солов'ї.
Вона прийшла з єдиним – щоб любити.
Усі коханці навкруги – її!

Всі очі чоловічі в неї вскочать.
Зведе юнацькі душі й поготів!
На небі не зірки – серця тріпочуть
залюблених у неї парубків...

Зійде із неба Осінь по стерні,
спідниці в гаї скине гонорові.
В холодну душу грішному мені
шелесне вітром: «Дам тобі любові!..»

Вкладу я Осінь на тугі снопи.
Вцілую так, щоб серденько зайшлося!..
Забулося, як Літечко любив...
Аж до Зими любити буду Осінь.

батькові

У тихому полі на чорній ріллі
Табун твоїх літ спочивати приліг.
У тихому полі для віщого сну
Твій кожен рочок відшукав борозну...

Умитим сонцем обрій грав,
Мороз в село із лісу вийшов.
Були у тата. День, мов рай.
Вінки соснові й тиша. Тиша.

Якийсь замріяний кравець
Убрав дерева в білі шати.
Із яру вечір навпростець
Прибивсь в осиротілу хату.

В дворі усе, як і було,
Неначе на віки нажите.
А навкруги німе село,
Лиш місяць хоче говорити...

В саду сьогодні випав чорний сніг,
Від димоядів притомився космос.
Над світом – дивні ангели сумні.
А на хмарині Бог – старий і босий.

Латають дране небо всі святі,
Тремтить пащека Вічності холодна.
А люди Богу-сину на хресті
Несуть зчерствілі душі у долонях.

Вогнем і громом зарегоче Той,
Рогатий, бо його приходить черга...
Вночі у муках народився Ной,
І прийнялося древо для ковчега.

Я обережно тебе вів —
незнану, незнайому, —
в маленький дім, що зветься вірш...
Ти оселилась в ньому.

Маленький дім тобі зрадів,
прийняв тебе, як панну.
Облаштував із добрих слів
і ліжко, й теплу ванну.

Я жив у домі тім один,
та зле було одному.
Тепер в моєму домі ти...
Ти не підеш із дому?

Підслухана розмова

– Тобі – твоє... Мені – моє...

Ми розділили навпіл світ...

Нехай вже буде так, як є...

– *А син... передавав привіт?*

– А син питає, коли прийдеш,
щоб він прибрався до приходу...

і я сама, звичайно, теж...

– *Яка розхлюпана погода!*

– Тобі не личить борода...

І ця краватка не пасує...

Коли ти будеш?... Син питає...

– *Я сам із ним усе з'ясую...*

– Пробач... Бувай... Мені вже час...

Щоб не летіти на весь дух.

Так, ти... коли... прийдеш до нас?

– *Вітання синові... Прийду...*

Шпали біжать до обрію,
Наче до неба сходини.
Потягу взимку холодно.
Хо-ло-дно, хо-ло-дно, хо-ло-дно...

Потяг по рейках ковзає.
З неба – такий малесенький.
Знай стукотить колесами.
Ве-се-ло, ве-се-ло, ве-се-ло...

Холодно взимку потягу.
Літні не гріють спогади.
Потяг уперто котиться.
Ко-ти-ться, ко-ти-ться, ко-ти-ться...

Потяг у ніч закоханий.
Ніч зустрічає протягом
і проводжає поспіхом,
у-смі-хом, на-смі-хом, по-смі-хом...

Потягу взимку холодно.
Потяг у ніч закоханий.
Холодно взимку потягу.
Хо-ло-дно, хо-ло-дно, хо-ло-дно...

Ти – бісеня. Вирує магма,
нуртує кров твоя шалена.
Згорю в тобі, і буде мало
вогню, зігрітися від мене.

Ти – бісеня. Хоч я не знаю
твоїх грудей і твого лона...
Твій голос кличе, сміх гукає
і збуджує вузька долоня.

Ти – бісеня. Ні. Ангел світлий.
Волосся золото на щоки...
Ти – синьоокий гріх всесвітній.
Твій дім, мабуть, зоря висока.

Йдуть дні у вирій чередою.
Сумні і радісні. Колишні...
Якщо ти будеш не зі мною,
хай береже тебе Всевишній...

Здрастуйте, мамо... Матусю...
Здрастуйте, батьку... Рідненькі!
Рідко коли одізвуся...
Як ви там, тату і ненько?

Хочу приїхати! Хочу!
Серцем – до рідного краю...
Клята робота до ночі!
Бігаю... Заробляю...

Як ви там живі-здорові?
Може, вам ліки потрібні?
А чи зорали городи?
Що у вас там, мої рідні?

Ми тут у місті, як миші,
В дім по зернині і раді...
Вчора наснилось: колише
мама колиску у хаті...

Я вас прошу, не хворійте
І не журіться, не плачте.
А що ми дзвонимо рідко,
не ображайтесь. Пробачте...

Внуки ростуть-виростають,
Згадують бабу і діда...
Рідні мої! Обнімаю!
Міцно цілую! Приїду...

внукові

Голка тулиться до голки
На ялинці новорічній...
Перше свято у Миколки
Диво-ніч, свята, одвічна.

І полинуть над світами
Переливи крику-плачу
Крик – до тата, плач – до мами,
Діду й бабі на додачу.

Потім будуть щоки-цмоки.
Потім – усміх, люлі-гулі.
Хлопче, лелю, з Новим роком!
Накрути болячкам дулі!

Янголятком спить Микольця,
Заколисаний любов'ю.
В сон приходять дощ і сонце.
Щастя, доля і здоров'я.

Я впав у сніг.
А вовча згряя
хрипить
всього за мить
від мого тіла – ласої вечері...
Я – м'ясо.
Але спочатку буде біль.
Первісний біль,
пекельний біль,
печерний...
Я зупинив шалений біг.
Упав у сніг...
Цього хотів?
Чекав цієї миті?
Не знаю...
Вовки сьогодні будуть ситі.
Надовго?
Іще тремтіло
гаряче тіло...
Підігрітий
поволі танув сніг...
Набігла згряя...

За всіх жінок я піднімаю чарку,
Із ким пізнав і любові, і сварку,
Нехай усім, без винятку, щастить,
А тим, хто зрадив, – хай їм Бог простить.

Завчасно звик збиратися в дорогу,
Пора з вершини дибати на схил.
Кому я зрадив – стану перед Богом
І попрошу за всі мої гріхи.

П'ю за жінок – тому немає ради.
Рука іще на чарці не тремтить.
Вони мені дали в житті багато.
А що взяли – те й чорту не злічить!

За всіх жінок я піднімаю чарку,
За тих, з ким було холодно і жарко.
Я п'ю до дна за ту єдину мить єднання з жінкою.
Господь мене простить.

Зірку місяць зрубав золотою сокирою...
Мить всього лиш летіть від колиски до вирію...

Так і сходимось ми – на біду чи на свято,
Ти такий, як і був. А мене не впізнати...

День і день роздирають безсовісно ночі,
Лиш встигаємо склепити втомлені очі.
А роки, наче постріли, – прямо в десятку,
Сивиною і зморшками внески-податки.

Шаленіє життя. Дефіцити. Конфлікти.
Від постійного «вгору» стираються лікті.
Телефони. Столи. Зачароване коло.
Тільки й бачили сонця – від колиски до школи...

Віск уже не стікає, свічі, певно, стомилися.
В рай гріхи не пускають, як би ми не молилися.
Поки ми гордували, від чеснот комизилися, —
Всіх синиць розхапали, журавлі розлетілися...

Так і сходимось ми – на біду чи на свято,
Я такий, як і був. А тебе не впізнати...

Бурчало Сонце: «Наберуся сили,
зіпнусь, візьмусь – Зими не буде!»
А Дід Мороз – щорік – старенький, сивий
ліпив собі Снігурку білогрудю...

День спадає. Сонце гасне...
Незважаючи на моду,
На погоду, на природу,
Рік Новий приходить вчасно.
Рік старий... Йому пошана.
Він для нас був непоганим.
Навіть в чомусь визначним.
Попрощаємося з ним.
Всяк на цьому світі суцый
Хай стрічає рік грядущий!
Друзям і рідні вітання, —
Хай здійсняться сподівання!
Віку, щастя і здоров'я,
Сміху, щирості, любові!
Келихи у всіх по вінця?
Хай шампанське заіскриться!
За добро, надію, вдачу
Підніміть, хто не ледачий!
Щоб ми долю не згубили,
Щоб кохали і творили!
Щоб росли на радість діти,
Щоби мир ішов по світу!
Хай нам весело живеться,
Хай співається і п'ється!

Щоб усі були багаті,
В кожному домі, в кожній хаті!
Хай нас доля не минає!
З Новим роком, п'ю до дна я!

Дощ гортає зошит. В нім весна і осінь.
В нім зима холодна. В нім усе зійшлося.
Розмивають краплі букви в кожному слові.
Дощ гортає зошит нашої любові.

Я люблю твої пальці,
що, мов промінці,
ковзають по щоці.
Вони теплі, м'якенькі,
уміють радіти.
Їм рука, наче ненька,
а вони, наче діти.
То соромливі,
то пустотливі...
Дивнеє диво.
Танцюють танок —
ти засміялася.
Сплітають тинок —
ти заховалася.
Не холодні,
сьогодні
в моїй долоні
бути згодні...
Мої вуста нікому не скажуть,
що їм сніться твої пальці.
Бо ти навчила мене мовчати.

Привіт, актори, дами і поети,
Тут публіка – куди тобі Парнас!
Промови зайві. Приберіть букети.
Ті атрибути, друзі, не про нас.

П'єро, мій любий, кави закортіло...
Поки він зварить, Арлекін, налий!
Театр згорів! Кому до того діло?
Патрони й метри стережуть столи.

У теплий попіл дощ впаде ранковий.
На світі тиша. Немовлята сплять.
Театр новий збудують. Достроково.
Мабуть що, діти внуків немовлят.

Підставте кухлі. Хай нам буде вдача!
Шампанське б'є – шалений пульс життя!
Ми живемо, бо вмієм дати здачі!
Нас не гризе потреба каяття...

Глупа ніч.
Очі в очі.
Пада сніг.
Диво ночі.
Ніч і день.
Пада небо.
І на мене
й на тебе.

Пада світ.
Я тримаю.
Очі сніг
замітає.
Ніч і день
сніг іде —
день і ніч
перепліта...
Перед тим,
як світ впаде,
поцілуй мене
в уста...

Не видно світу. На віконцях – диво.
Втікає з дому вечір соромливо...
Таке жадане і сліпучо-біле
у сутінках народжується тіло...
Волосся водопад... шовкове лоно...
На мої очі – дві вузькі долоні...
О Господи! Як сю красу зліпив?...
Долоні падають... а я ще сліпий...
Сліпий і спраглий. Репають вуста...
Грудей налиті келихи підстав.
Розпечений язик, мов гостре жало...
Трикутник вабить чарівним овалом...
Хитни долівку... від і до... до мене!
Тремти назустріч... до і від... шалена!..
Крізь браму розчепірених фіранок
блідий і змерзлий заповзає ранок.
Не позирай у шибку полохливо.
Світ не підгледить.
На віконцях —
Диво...

Він клав її на стіл. Вона пручалась.
Казала: *«Нудно... Це вже все було...»*
Їм не кохалось. Їм не цілувалось...
А за вікном мело, мело, мело...

Вони обоє наче подуріли.
Він плів таке, що Господи еси!
А тіло знов тулилося до тіла.
Казати «НІ» не вистачало сил.

Вона сміялась: *«Я тебе згвалтую!*
Але колись... Не зараз. І не тут.
В тій піраміді, яку ти будуєш,
на жоден камінь я не підійду.

І я не камінь, любий, – вільна птаха...»
Крило волосся – наче ось злетить...
Дим огортав мовчанку. Стіл, як плаха...
Ніч промайнула, мов єдина мить.

Таких ночей в житті буває мало.
Щоб водночас і грішна, і свята...
Вони пішли. А їм услід блищала
загублена сережка-сирота...

Місто. Ніч. Блукає сон.
Сніг на ниточках висить.
Темні тисячі вікон.
Лиш моє вікно не спить.

Трохи випило вина.
Трохи кави, звісна річ.
Нині у мого вікна
видалась безсонна ніч.

Може, десь твоє вікно
теж не спить, шампанське п'є.
Може, світиться воно
одиноке, як моє...

Як я тебе цілую! Світку мій!
Тебе ще так ніхто не цілував.
У цьому світі, на землі оцій, тебе
Господь мені подарував.

Я припадаю до твоїх колін.
Я прагну тільки дотику грудей.
То скільки днів, чи скільки довгих літ
мою любов ховати від людей?

Чому боїшся ти моїх зізнань?
Люблю тебе. Не бачу в тім вини.
Мільйони літ життів, смертей, кохань
було до нас... Та що мені до них!

Хто був з тобою... є... хто буде ще...
Твоє життя мені не перейти.
Душа болить, як рана... в серці щем...
Люблю тебе! Моєю будеш ти!

Цей недоспіваний романс
Про лісникову теплу хату
Куди приніс замерзлу вас,
Щоб від морозу врятувати.

Я пам'ятаю дивну ніч,
Як ми у лісі заблукали,
І лісникову теплу піч,
Що нас до ранку колисала.

Тоді я з вами був на «ти»,
Я вас закохано голубив,
У двері дерлися чорти,
Вовки і тигри шаблезубі.

А ми в хатинці лісника,
І нас ті жахи не лякали,
Ваш теплий бік, моя рука...
В ту ніч ми спали і не спали.

Цей недоспіваний романс
У кольорах щоночі сниться.
До скону днів кохаю вас,
Моя улюблена... Рушниця!

Твої чоловіки... Мої жінки...
Їх не існує, коли ми удвох.
Нам Бог дарує дні, а не віки.
Нам кожен день дарує мудрий Бог.

Щодня дарує Бог тебе мені.
Щодня різдвяно тішиться душа...
Як довго ніч! Які короткі дні!
Шепоче серце:
– *Ти не поспішай...*

Мороз йорданський ходить по світах.
Висить – не пада – місяць, як сльоза.
Ворожить тихий вечір по зірках...
Що завтра нам готують небеса?...

Вітер розвіє дим, як пісні берегинь.
Все відлітає з ним, біліють тільки сніги.
Холод у шибку вікна б'ється, мов дідько злий...
Діво моя неземна, зорі свої закрій.

У золотих садах квіти покриє сніг.
Спить в голубих очах мрія нових доріг.
Лагідно в небеса сон принесе вітровій.
Діво моя неземна, зорі свої закрій.

Білить світи зима. Не прокидайся, спи.
Морок, як той відьмак, ніч на землі зробив.
Спи, хай прийде у снах спокій і день новий.
Діво моя неземна, зорі свої закрій.

Спи, діво неземна, спокійно спи.
Згубилася весна на терені доби.
У світі ти одна, на всіх земних не схожа.
Спи, діво неземна, я на сторожі.

Нам хтось непевний час призначив.
Чи янгол спав на небесах?
Я вранці очі твої бачу.
Минає день... А вечір – жах!

Ми знову в ніч йдемо окремо.
Чому нам випадає день?
П'ємо вино, горілку п'ємо...
Не ми йдемо. Життя іде.

Яке життя – четверте, п'яте —
для нас для двох призначить ніч?
Сумує янгол винуватий
у глибині блакитних віч...

Ми з тобою у клітках неволі... чи волі?
Наші змучені душі безпомічні й голі.
Голі так, що пульсують серця беззахисні.
А за ґратами – вир життєдайного кисню.

Коли ставили кліті, хіба могли знати,
що зустрінуться душі і будуть кохати?
Наші душі... неначе їх зводило Небо...
Щоб розрушити кліті – що класти на потребу?

Як вхопити ковток того Божого трунку
Для єдиної миті, одного цілунку?
Наші душі волають у клітках-примарах.
Поцілунок – рятунок чи обрана кара?

Вона забула. Бо життя
текло рікою. Як ведеться.
А хижа паща каяття
лише на старості верзеться.

Та й в чому каятись? Жила.
Кохала. Бавилась. Сміялась.
А потім? Потім далі йшла.
А що було – те забувалось...

Якісь пожовклі сторінки...
Рядки... чиї?... кому?... Забула.
Незрозуміло... від руки...
Давно писалося. Минуло...

Як весело вони горять!
Ось до каміна сіла ближче.
В теплі, звичайно, й не згадать.
А якщо чесно, то – навіщо?...

На початку Життя
читали поети коханим
ніким не записані вірші...
Ті вірші дісталися сонцю,
воді і веселому вітру.
І нині лиш
осонценим,
вітром овіяним,
умитим росою
відкривається слово
ніким не записаних віршів...

Казати – марно. Питати – зайве.
На серці – хмарно. Живу, як зайда.
Душа – без ладу. Буває гірше?
Моя відрада лиш ти і вірші.

Твоє тіло пішло в кав'ярню.
Мое тіло пішло додому.
А душа на снігу лишилась...
Лити в душу горілку марно.
Від горілки пекельна втома.
Й без горілки душа стомилась.

Може, снігу багато в книзі?
В нашій книзі... То він розтане.
Потече у Дніпро водою.
Може, ми чогось напилися
і тепер щохвилини п'яні?...
Може, ми – і не ми з тобою?

І закінчимо вірш на тому...
Він – безумний. Вона – прегарна.
Це, мабуть, зовсім інші люди.
Його тіло пішло додому...
Її тіло пішло в кав'ярню...
Тільки як же з душею бути?

На серці чи печаль, чи втома,
а чи передчуття біди...
Давай поїдемо додому,
щоб я в дорозі не один.

Щоб довше час обох нас тішив,
Хоч довше – теж єдина мить...
Дістану з неба срібний ківшик —
тебе коханням напоїть.

Я вже напився до безтями.
Себе запитую... А ти?
Що в цьому світі буде з нами?
Чи є для нас іще світи?

Де знахар той, кому відомо?...
Прийди хоч би у ніч... Приснисть...
Давай поїдемо додому.
Удвох поїдемо... Колись...

У зморшках часу і землиці,
У давніх забутих містах
Коса твоя чорная сниться
І сняться гарячі вуста.
Чи трете життя, а чи п'яте
Живу на старенькій Землі.
Не можу тебе не кохати —
Єдину на тисячу літ.
Цілунку жаданого чари
І лагідний дотик руки...
Пливуть заколисані хмари
З далеких віків у віки.
Онука русина, чи ляха,
Чи славних полянських князів,
За тебе я сходив на плаху,
За тебе тортури терпів.
Ти неня моя і дружина,
Ти доня моя і сестра.
Свята, неповторна, єдина,
Одвічна богиня добра.
Твій образ на сотнях полотен,
В казках, у молитві пісень.
Без тебе я жити не годен —
Ні вік, а ні рік, а ні день...

Одного разу вітер на світанні
Освідчувався яхті у коханні.
Щоглу голубив, піднімав вітрило,
І біла яхта вітер полюбила.

Але у нього на душі неспокій —
На рейді міноносець крутобокий.
Сталевий красень, велич і відвага,
В коханні то велика перевага.

Бісився вітер, аж вітрило рвалось,
Та біла яхта в зраді не призналась.
З тих пір одна, сумна і безталанна,
Блукає біла яхта у туманах...

Земля оберталася швидше щомиті.
Металося серце в клітині грудей...
Ти вийшла назустріч єдина у світі —
Єдина із тисячі тисяч людей.

Ми двоє – і натовп. Немає рятунку
А задрощів змії повзуть звідусіль.
Всі очі втопилися в нашім цілунку.
Пащеки шипучі розкрилися всі.

А ми полетіли над шипом і свистом.
В пільмі загубилися очі-вогні.
Не хочу у натовп! У натовпі – тісно!
Єдине – ти вийди назустріч мені.

Купити – дорого...

Продати – дешево...

Я тебе купити хочу,
Щохвилини, день у день
Голову собі морочу —
Взяти б грошей, тільки де?

Скільки, у якій валюті,
І яка тобі ціна?...
Хай цинічно, та по суті,
Правду, чесно і сповна.

Я тебе купити хочу,
А навіщо, знаєш ти?
Щоб продати на всі ночі
В перший-ліпший монастир!

В чоловічий чи жіночий —
На всі ночі, на всі дні!
Я тебе продати хочу,
Всю, із голови до ніг!

Я тебе продати хочу,

Без вагань, без каяття.

Я тебе купити хочу —

І кладу своє життя!

Залиш мені свій голос.
Я хочу йти... Як я не хочу впасти!
Це знаєш ти, це чуєш ти, це бачиш ти...
Це вмієш ти, це можеш ти, це робиш ти,
коли твій голос
народжується в телефоні...
Усьому світові віддай
своє кохання.
Свої вуста і свої очі,
свої руки, тіло...
Залиш мені свій голос.
Ні!..
Руки залиш,
що обіймали мене
давно, колись, єдину мить...
Вуста залиш,
що цілували мене
давно, колись, єдину мить...
Тіло залиш,
що пригорнулося до мене
давно, колись, всього лиш
на одну-єдину мить...
Очі залиш.
Я в них давно втопився...

Усьому світові віддай
своє кохання!
Залиш мені свій голос.

Я сам себе караю і катую.
Того ти не навчишся і за вік.
Мабуть, тому що місце орендую,
Якого вартий інший чоловік.

Та хто ж той він, і де його шукати?
Якби те знав, я б сам його привів!
Пішов би геть від вашої з ним хати,
Якби я знав напевно, хто ж той він...

Ти добрим сниш. Тортури в сон не зайдуть.
Два янголи твій спокій стережуть.
А я вночі під вікнами, як зайда,
Покараний, скатований ходжу.

А за вікном – межа —
Холодна ніч... Чужа.
Ні силуетів, ні облич.
Самотня ніч. Холодна ніч.

А місяць, як відьмак,
Ворожить – все не так.
І ти не зви мене, не клич
В самотню ніч, в холодну ніч.

А за вікном – віки —
На відстані руки.
І ми на протязі сторіч,
І поміж нас – холодна ніч...

Ти граєш роль ображеної дами.
Мені здається, що тобі вдається.
А дні дурні блукають поміж нами...
Хоча, буває, й мудрий попадеться.

Та мудрий день короткий, наче постріл.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.